

Politik sagde man sin Mening. Ja, det har det ærede Medlem vistnok Ret i, og jeg vilde ønske, at det ærede Medlem vilde gøre sin maaske ikke saa ganske ringe Indflydelse gældende overfor det Parti, han tilhører, og faa Højre i Landstinget til at sige sin Mening om det i Øjeblikket foreliggende meget store Spørgsmaal. Saa kunde det dog være, det kom sin Løsning noget nærmere.

Den højtærede Indenrigsminister svarede paa det ærede Medlem fra Saks-købings Udtalelse om Muligheden af at lade Parterne lønne Forligsmanden, at han syntes, det var den mindst heldige af alle Løsninger, det vilde være at give Forligsmanden en alt for tvungen Stilling. Derimod mente Ministeren, det mulig kunde lade sig gøre, at man lod Parterne betale Lokalet. Det er ikke blot et Penge-spørgsmaal, men det er et Spørgsmaal om, at den Mand, som indkalder de stridende Parter, staa ganske frit og uafhængigt af dem. De bør helst indkaldes i et Lokale, der er fuldstændig neutralt, allerhelst i en Statsbygning. Den faste Voldgiftsret er saa heldigt stillet, at den har kunnet faa et overmaade passende Lokale paa Københavns Raadhus — Kommunen har altid stillet sig kulant, naar Staten har henvendt sig til den. Det kan neppe lade sig gøre for Forligsmandens Vedkommende, thi her drejer det sig meget ofte om langvarige Forhandlinger. Derfor vil jeg gerne atter forene mig med det ærede Medlem for Odense Amts 8de Valgkreds (Jensen-Sønderup) om at henstille til Ministeren, at man ser sig om efter et Lokale, eventuelt paa det nye Christiansborg eller et andet Sted i en Statsbygning, thi jeg tror, det har noget at sige, at Parterne kaldes sammen til et Sted, hvor Lokalet er Statens, saavel som at den Mand, der indkalder dem, er ganske uafhængig.

Formanden: Folketingsmanden for Maribo Amts 3die Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Rørdam: Spørgsmaalet om, at de respektive Organisationer, som har Brug for Forligsinstitutionen, ogsaa skulde udrede de Udgifter, som er Følgen af deres Krige, er jo ikke noget stort Spørgsmaal, ej heller et Spørgsmaal, som for mig spiller nogen nævneværdig Rolle. Men paa den anden Side kan jeg ikke indse, at der var noget urimeligt deri, og jeg kan ikke forstaa, at Forligsmanden derved i nogen

Maade blev afhængig af de paagældende Organisationer. Hvis man — paa lignende Maade som overfor Sparekasser og Livs-forsikringsselskaber — lod Arbejdsgiver- og Arbejderorganisationerne yde et fast Beløb til de Udgifter til Lønning, Lokaler o. s. v., som gaar med til Forligsinstitutionen, vilde Forligsmanden staa lige saa frit, som han staa i Øjeblikket. Nu faar han jo overhovedet ingen Løn for sit Arbejde, og det er overordentlig godt, naar Forholdet kan være saaledes. Men det er dog ikke sikkert, at det kan blive ved at gaa i Fremtiden; det er ikke sikkert, at man finder en Mand, som er Embedsmand og derfor altsaa i nogen Grad kan ofre sin Tid paa dette. Hvis en Mand, som driver privat Virksomhed af en eller anden Art bliver Forligsmand, er han jo ikke saa godt stillet.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling
vedtoges uden Afstemning.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om anerkendte Sygekasser.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 2489.)

Lovforslaget sattes til Forhandling.

Kierkegaard: Det Lovforslag, som her er til Behandling, er jo ingenlunde ukendt for det høje Ting. I forrige Rigsdagssamling blev Sagen gennemdebatteret her i Salen og i Udvalget, som maaske faa Sager er blevet gennemdrøftet, og Resultatet deraf foreligger i det af Folketinget i Fjor med 63 Stemmer mod 37 vedtagne Forslag til Lov om anerkendte Sygekasser. Der var fra alle Sider opnaaet Enighed om de Ændringsforslag, som var stillede til Sygekasselovforslaget, med Undtagelse af 2, nemlig Ændringsforslaget til § 6 og Ændringsforslaget til § 13. Med Hensyn til § 6 var der Uenighed om, hvorvidt de Grænser, som skulde være Norm for Optagelse i en Sygekasse, skulde fastsættes i selve Loven eller ved en ministeriel Bekendtgørelse, fremkommet efter forudgaaende Forhandling med et Udvalg. Hvad angaar § 13, der omhand-